

PISTES DE SETMANA SANTA 2026

"Apassionats per, amb i en Jesucrist"

INTRODUCCIÓ

El lema de la Setmana Santa té relació amb el del nostre Pla de Curs d'ACO d'enguany: *Apassionats per fer el bé* (Tt 2,14). Són unes paraules de sant Pau a Titus que escoltem cada any la nit de Nadal: *Déu ha revelat el seu amor, que és font de salvació per a tothom... Jesucrist s'ha entregat a si mateix per nosaltres, per rescatar-nos de tota maldat, purificar-nos i fer de nosaltres un poble ben seu, apassionat per fer el bé* (cf. Tt 2,11-14). Paraules que expressen la identitat i la missió de Jesús, que enllacen el seu naixement, mort i resurrecció, i ens donen la clau per comprendre tota la seva vida, com a història de salvació. Sí, Déu manifesta la seva bondat i el seu amor en Jesucrist perquè nosaltres també hi participem.

Però si fem una mirada al nostre món, també els cristians tenim la temptació del desànim, la inhibició i el refugi en la comoditat individual, davant l'avenç del mal manifestat en mil rostres: guerres, destrucció i mort, patiment, desigualtat, injustícies... que provoquen precarietat vital en tantes persones i pobles. I a nosaltres ens angoixen i paralitzen, i ens poden moure a pensar que no hi ha res a fer, assumint la victòria del mal com a inevitable.

Si, la *veritat d'experiència* continua contradient permanentment la *veritat de fe*, com deia Joseph Cardijn, l'estimat fundador de la JOC. I per això hem d'acollir novament la seva proposta, la *veritat de mètode o pastoral*: és en el nostre món, tal com és, que coneixent, acollint i seguint a Jesucrist en el seu apassionat amor per nosaltres i el món, assumint la passió i l'adversitat que això ens comportarà!, fermes en l'esperança del seu triomf sobre el mal i la mort, podrem aportar al món una esperança de vida que podrà semblar impossible i somiatruïtes a molts, fins i tot a nosaltres mateixos.

Per això, us convido aquests dies sants a deixar-nos apassionar *per l'amor de Jesucrist, amb Ell i en Ell*, com diem en l'eucaristia, que per la fe sabem que és el camí estret però segur que porta a la vida en plenitud (Jn 10,10), i que Déu vol per a totes les seves filles i fills. Us convido també a fer més nostra la *pregària a Jesús Obrei* del mateix Cardijn: *Concedeix-nos, a nosaltres i a tots els germans i germanes de treball, pensar com Tu, treballar amb Tu i viure en Tu.*

DIUMENGE DE RAMS

Quan es van acostar a Jerusalem i arribaren a Betfagé, a la muntanya de les Oliveres, Jesús va enviar dos deixebles amb aquest encàrrec:

-Aneu al poble que teniu al davant i tot seguit trobareu una somera fermada, amb un pollí al seu costat. Deslligueu-la i porteu-me'ls. Si algú us preguntava res, responeu-li: "El Senyor els ha de menester, però de seguida els tornarà."

Això va succeir perquè es complís allò que havia anunciat el profeta:

Digueu a la ciutat de Sió:

Mira el teu rei que ve cap a tu; arriba humilment,

muntat en una somera i en un pollí, fill d'un animal de càrrega.

Els deixebles hi anaren i feren el que Jesús els havia manat: portaren la somera i el pollí, van posar els mantells al seu damunt, i ell hi va muntar. Molta gent va començar a estendre els seus mantells pel camí; d'altres tallaven branques dels arbres i encatifaven el terra. La gent que anava davant d'ell i els qui seguien darrere cridaven:

- *Hosanna* al Fill de David! *Beneït el qui ve en nom del Senyor! Hosanna* a dalt del cel!

Quan hagué entrat a Jerusalem, tota la ciutat es va inquietar, i preguntaven: -Qui és aquest?

La multitud responia: -Aquest és el profeta Jesús, de Natzaret de Galilea.

(Mt 21,1-11)

Jesús prepara la seva entrada a la ciutat santa de Jerusalem a consciència i plena d'intencionalitat: muntat en una humil somera, animal de treball. La gent l'aclama com el profeta de Galilea. Però ell mateix interpreta la seva entrada com l'acompliment de la profecia de Zacaries, com la d'un rei humil que ve a portar la pau: *Alegra't, ciutat de Sió, crida de goig, Jerusalem! Mira el teu rei que arriba, just i victoriós; ve humilment, muntat en un ase, en un pollí, un fill de somera. Destruirà els carros de guerra d'Efraïm i la cavalleria de Jerusalem, trencarà els arcs dels guerrers i anunciarà la pau als pobles* (Za 9,9-10).

En el fosc panorama mundial que vivim, on la destrucció permanent per les guerres a què són sotmeses tantes persones i pobles per aquells que actuen com a reis i senyors, per la força de les armes, contemplar a Jesús d'aquesta manera i amb aquesta intenció és tota una invitació a un canvi de vida i de manera d'entendre les coses, sobretot les persones i les relacions. El Messies de Déu ens convida a apassionar-nos per la pau, una pau desarmada i desarmant com diu el papa Lleó XIV, i pel respecte a la dignitat de totes les persones i de tots els pobles: *feu-vos deixebles meus, que soc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs* (Mt 11,29)

***Contempla a Jesús i deixa't interpel·lar pel seu amor humil i pacífic...**

***Mira la realitat conflictiva que t'envolta i la del món: et qüestiona alguna cosa?**

***Escoltes alguna crida concreta, personalment i col·lectiva, a ser constructor de pau "desarmada i desarmant" seguint Jesucrist?**

***Parla confiadament amb Jesús, agraint el que has descobert, expressant el que desitges i demanant-li ajut per seguir el seu camí...**

DIJOURS SANT

Era abans de la festa de Pasqua. Jesús sabia que havia arribat la seva hora, l'hora de passar d'aquest món al Pare. Ell, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem.

Mentre sopaven, quan el diable ja havia posat en el cor de Judes, fill de Simó Iscariot, la resolució de traïr-lo, Jesús, sabent que el Pare li ho havia posat tot a les mans, i que havia vingut de Déu i a Déu tornava, s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; després va tirar aigua en un gibrell i començà a rentar els peus dels deixebles i a eixugar-los amb la tovallola que duia cenyida. Quan arriba a Simó Pere, aquest li diu: -Senyor, ¿tu em vols rentar els peus?

Jesús li respon: -Ara no entens això que faig; ho entendràs després.

Pere li diu: -No em rentaràs els peus mai de la vida!

Jesús li contesta: -Si no et rento, no tindràs part amb mi.

Li diu Simó Pere: -Si és així, Senyor, no em rentis tan sols els peus: renta'm també les mans i el cap.

Jesús li diu: -Qui s'ha banyat, només cal que es renti els peus: ja és net tot ell. I vosaltres ja sou nets, encara que no tots. Jesús sabia qui el traïa, i per això va dir: «No tots sou nets.»

Després de rentar-los els peus, es va posar el mantell i s'assegué a taula altra vegada. Llavors els digué:

-¿Enteneu això que us he fet? Vosaltres em dieu "Mestre" i "Senyor", i feu bé de dir-ho, perquè ho soc. Si, doncs, jo, que soc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres.

(Joan 13,1-15)

Jesús, durant la seva vida no ha fet més que estimar als seus, expressant-lo de moltes maneres. Ara s'acosten maldades i ell continuarà fidel a l'amor del Pare pels seus, fins al final, fins a l'extrem. Amb un amor que supera tot coneixement (cf. Ef 3,19). Les autoritats ja han decidit eliminar-lo, amb la complicitat d'un del seu grup. El gest de Jesús d'ajupir-se per rentar els peus als seus deixebles, inclòs el traïdor, és també un gest d'amor fet servei, com tota la seva vida, partida i compartida, com un bon pa. Una vida feta eucaristia. Sant Joan de la Creu parla de "la cena que recrea i enamora". Participar de l'eucaristia, amb el Senyor, és deixar que ens serveixi, deixar que ens estimi, rentant-nos els peus i compartint el seu pa de vida, la seva vida feta bon pa. Un esdeveniment que vol recrear-nos des de l'amor. Ser cristià és escoltar i acollir la seva invitació a viure com ell:

-Ja sabeu que els governants de les nacions les dominen com si en fossin amos i que els grans personatges les mantenen sota el seu poder. Però entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci el vostre esclau; com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per tothom (Mt 20,25-28).

Deixar-nos enamorar, apassionar per ell, amb ell i en ell, serà l'inici d'una vida que vol recrear el món com Déu el somnia. Una veritable alternativa de vida a tanta destrucció.

***Contempla a Jesús i deixa't interpel·lar pel seu amor que es fa servidor...**

***Mira la realitat que t'envolta i la del món: quins signes de servei i amor descobreixes i que sovint resten amagats o invisibilitzats pel soroll del mal?**

***Escoltes alguna crida concreta, personalment i col·lectiva, a viure aquest amor que "recrea i**

enamora" fent-se servidor?

***Parla confiadament amb Jesús, agraint el que has descobert, expressant el que desitges i demanant-li ajut per seguir el seu camí...**

DIVENDRES SANT

Prengueren, doncs, Jesús, i, portant-se ell mateix la creu, va sortir cap a l'indret anomenat «Lloc de la Calavera», que en hebreu es diu Gòlgota. Allà el crucificaren, juntament amb dos més, un a cada banda, i Jesús al mig. Pilat va fer escriure un rètol i el féu posar a la creu. Hi havia escrit: «Jesús de Natzaret, el rei dels jueus.» Molts dels jueus el van llegir, perquè l'indret on havia estat crucificat Jesús queia prop de la ciutat. El rètol era escrit en hebreu, en llatí i en grec. Però els grans sacerdots digueren a Pilat:

-No hi escriguis: "El rei dels jueus." Posa-hi: "Aquest va dir: Jo soc el rei dels jueus."

Pilat contestà: -El que he escrit, ja està escrit.

Els soldats, quan hagueren crucificat Jesús, van agafar el seu mantell i en feren quatre parts, una per a cada soldat, i també prengueren la túnica. Però la túnica era sense costura, teixida d'una sola peça de dalt a baix, i es digueren entre ells: -No l'esquincem; sortegem-la a veure a qui toca.

S'havia de complir allò que diu l'Escriptura: S'han repartit entre ells els meus vestits; s'han jugat als daus la meva roba. Això és el que van fer els soldats.

Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, muller de Cleofàs, i Maria Magdalena. Quan Jesús veié la seva mare i, al costat d'ella, el deixeble que ell estimava, digué a la mare:

--Dona, aquí tens el teu fill.

Després digué al deixeble: -Aquí tens la teva mare.

I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva.

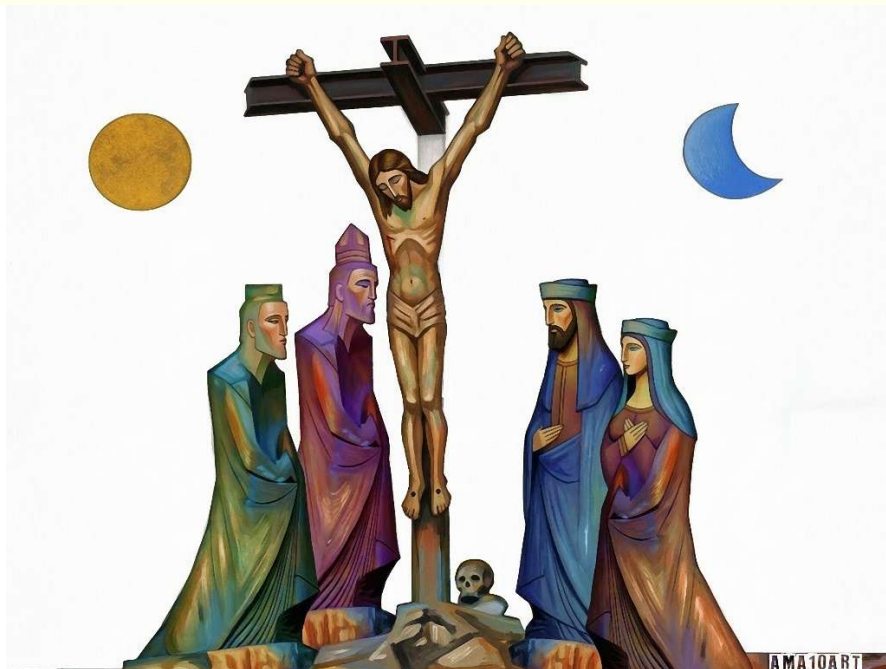
Després d'això, Jesús, sabent que tot s'havia realitzat, perquè s'acabés de complir l'Escriptura, va dir:

-Tinc set.

Hi havia allà un gerro ple de vinagre. Van posar al capdamunt d'un manat d'hisop una esponja xopa d'aquell vinagre i la hi acostaren als llavis. Quan Jesús hagué pres el vinagre, va dir: -Tot s'ha complert.

Llavors inclinà el cap i va lliurar l'esperit.

(cf. Joan 18,1-19,42)

El camí fins a la creu ha estat llarg, dur i difícil per Jesús. Com per a tothom que ho fa. I en són tants en aquesta hora del món! Llegir o escoltar atentament el relat de la passió és corprenedor. Fem-ho fixant-nos sobretot en la com-passió de Jesús. Contemplem en el Crucificat a totes i tots els crucificats. Contemplem en els crucificats el rostre del Crucificat. Ell hi ha volgut identificar-se, seguint la voluntat del seu Pare. Una voluntat d'amor fins al final, fins a l'extrem; ara literalment... Ens cal escoltar sempre a Jesús: *Qui no pren la seva creu i em segueix, no és digne de mi. Qui haurà guanyat la seva vida, la perdrà, però qui l'haurà perduda per causa meva, la trobarà* (Mt 10,38-39). Cal prendre i assumir les creus que ens vénen, però sobretot abraçar les creus que ens vénen per la causa de Jesús, que no és altra que l'amor a Déu i als germans, inseparablement. Fent tot el bé que puguem, com va fer ell segons les paraules de Pere: *Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va ungir amb l'Esperit Sant i amb poder, i com va passar fent el bé i guarint tots els oprimits pel diable, perquè Déu era amb el* (Ac 10,38). Un bé que no es redueix al nivell individual sinó que també comprèn el bé comú.

Viure com a poble apassionat per fer el bé, implica assumir la passió, el patiment de creu que ens comportarà. Aquesta és una experiència comuna a totes les seguidores i seguidors de Jesucrist al llarg de la història. I no serà diferent per a nosaltres: *El deixeble no és més que el seu mestre, ni el criat més que el seu amo* (Mt 10,24). Així ho expressava Alfonso Carlos Comin: "l'home que estima és per essència un home que pateix".

***Contempla a Jesús i deixa't interpel·lar pel seu amor fins a la creu...**

***Mira la realitat que t'envolta i la del món: quins crucificats t'incomoden i et descol·loquen? Per què? Fixa't en algun cirineu actual.**

***Escolta la crida del Crucificat en ells i en el cirineu...**

***Parla confiadament amb Jesús, agraint el que has descobert, expressant el que desitges i demanant-li ajut per seguir el seu camí...**

DISSABTE SANT

Després d'això, Josep d'Arimatea, que era deixeble de Jesús però d'amagat per por dels jueus, va demanar a Pilat l'autorització per a treure el seu cos de la creu. Pilat hi va accedir. Josep, doncs, hi anà i va treure de la creu el cos de Jesús. També hi va anar Nicodem, el qui temps enrere havia visitat Jesús de nit, i portà una barreja de mirra i àloe, que pesava unes cent lliures. Llavors van prendre el cos de Jesús i l'amortallaren amb un llençol, juntament amb les espècies aromàtiques, tal com és costum d'enterrar entre els jueus. Hi havia un hort a l'indret on havien crucificat Jesús, i dintre l'hort un sepulcre nou, on encara no havia estat posat ningú. Com que per als jueus era el dia de la preparació, i el sepulcre es trobava a prop, van dipositar-hi Jesús.

(Jn 19,38-42)

Quin silenci darrera la mort de Jesús! Quin silenci darrera la mort d'algú jove o d'alguna mort en condicions injustes!

En el nostre món ple de soroll i d'estímul permanents, el silenci, sovint, ens incomoda i ens resulta insuportable. Més encara el que provoca la mort, especialment d'algú estimat. Sí, la mort ens deixa sense paraules i ens empeny al silenci. I en el silenci poden emergir totes les forces caòtiques que ens acompanyen, les contradiccions, les ferides... però a partir d'aquí pot sortir, inesperadament, un nou ordre, una nova creació en nosaltres i en el món. Diu el llibre del Gènesi: *Al principi, Déu va crear el cel i la terra. La terra era caòtica i desolada, les tenebres cobrien la superfície de l'oceà, i l'Esperit de Déu planava sobre les aigües. Déu digué: -Que existeixi la llum. I la llum va existir (1,1-3).*

El silenci i la tenebra en què van restar els deixebles de Jesús és la nostra pròpia, la del món, davant la mort. En aquest silenci fosc pot obrir-se pas, com un regal inesperat, una petita esperança: una vida nova possible pels qui moren, però també pels qui continuem vivint! Els deixebles de Jesús som convidats a viure en la fe, l'esperança i l'amor aquest silenci i aquesta foscor, perquè l'amor de Jesús ens ha captivat. Sant Joan de la Creu ho expressa meravellosament: "Que bien sé yo la fonte que mana y corre, aunque es de noche".

***Contempla a Jesús i deixa't interpel·lar pel silenci de la seva mort...**

***Mira la realitat que t'envolta i la del món: quins silencis ens fan mal o ens resulten difícils? Quin silenci ens fa bé?**

***Escolta en silenci les crides de Jesucrist, la nostra esperança...**

***Parla confiadament amb Jesús, agraint el que has descobert, expressant el que desitges i demanant-li ajut per seguir el seu camí...**

VETLLA PASQUAL

Passat el dissabte, quan clarejava el diumenge, Maria Magdalena i l'altra Maria anaren a visitar el sepulcre. Tot d'una hi hagué un gran terratrèmol: un àngel del Senyor va baixar del cel, féu rodolar la pedra i s'hi va asseure al damunt. Resplendia com un llamp, i el seu vestit era blanc com la neu. De por d'ell, els guardes es posaren a tremolar i van quedar com morts. L'àngel digué a les dones:

-No tingueu por, vosaltres. Sé que busqueu Jesús, el crucificat. No és aquí: ha ressuscitat, tal com va dir. Veniu, mireu el lloc on havia estat posat. Aneu de seguida a dir als seus deixebles: "Ha ressuscitat d'entre els morts, i ara va davant vostre a Galilea. Allà el veureu." Aquest és el missatge que us havia de donar.

Immediatament elles, amb por, però amb una gran alegria, se n'anaren del sepulcre i van córrer a anunciar-ho als deixebles.

Però tot d'una Jesús els va sortir al pas i les va saludar. Elles se li acostaren, se li abraçaren als peus i el van adorar. Jesús els digué:

-No tingueu por. Aneu a anunciar als meus germans que vagin a Galilea. Allà em veuran.

(Mateu 28,1-10)

La mort de Jesús ha estat com un terrabastall pels deixebles. Tots ells, homes i dones, experimenten una sotragada vital. Però en aquesta sotragada es va fent pas un missatge lluminós, a través d'un missatger que ve del mateix Déu: No tingueu por, el qui busqueu, el crucificat, no és aquí, ha ressuscitat com us havia dit... Ara us precedeix a Galilea, allà el veureu!!!

Primer, crida a no tenir por (quantes vegades els ho havia dit Jesús!!!). En segon lloc, Jesús el crucificat no hi és a la tomba, ha ressuscitat!, com també els havia dit Jesús. I tercer, els espera a Galilea, on el veuran! Aquest missatge sorprenent el reben les dones en primer lloc, una cosa ben significativa: les que no compten gaire, les darreres, són les primeres en rebre la gran notícia, la Bona Notícia de part de Déu! I són elles les encarregades de portar aquesta Notícia Bona a la resta de deixebles. Una cosa que faran amb una barreja de por i d'alegria. Si la por ens paralitza, l'alegria ens posa en camí per comunicar-la i compartir-la. Però no és suficient que rebem el missatge: és determinant que nosaltres mateixos fem l'experiència de trobar-nos amb el crucificat-ressuscitat Jesús, com les dones. Aquesta és també la experiència dels samaritans i la samaritana (cf. Jn 4,41-42).

I a Jesús Vivent no el trobarem a les tombes, entre la mort, sinó a Galilea, on transcorre la vida quotidiana de la gent i la nostra. És allà on el trobarem. Per veure'l però necessitarem que ens curi la ceguesa i ens doni la llum de la fe, que ens arrela en el seu amor concret (cf. Mt 25,37-40) i és la font de la nostra esperança. Deixem-nos renovar per Ell en la seva passió d'amor per nosaltres i, especialment, pels més petits i insignificants del món!

- *Contempla a Jesús i deixa't sorprendre per la inesperada alegria de la seva Vida...**
- *Mira la realitat que t'envolta i la del món: quins signes d'amor i de vida descobreixes allà on sembla que només hi ha mort? On descobreixes Jesucrist Vivent en la teva Galilea?**
- *Escolta en silenci les crides de Jesucrist, la resurrecció i la vida...**
- *Parla confiadament amb Jesús, agraint el que has descobert, expressant el que desitges i demanant-li ajut per seguir el seu camí...**

Text: Pepe Rodado, consiliari general de l'Acció Catòlica Obrera (ACO)

Il·lustracions: Amadeu Bonet, militant de l'ACO de Lleida (Ama10art)